

Ikarosz-torzó

Részletek

Tolnai Ottó

*a lányok kívül is belül is sütnek
gémberedettek
nem bírnak hosszú fekete lábukra állni
paralizáltságukat szeretem
szemüket tojásként sütötte meg a nap
sós leheletük árboccal teli
akár a tengeré
nyelvükkel kóstolgatnak*

*a lányok nem tudnak beszélni
csak meztelenek
tenger-sós-leheletük
kölyök polipokat nyom
arcomba
lábam közé
nyelvük huncut süthet a
dobként feszülő poros bőr
izzó gyöngy-ikráival tömött
nem bírnak hosszú fekete lábukra állni
nekiütődnének
a fáknak
az embereknek
megütnék magukat
nyelvükkel fogózkodnak*

egész életükben bűnre vágytak
most bágyadtan egyenként halnak meg
márványbányák szép hasú gyíkjai
csak izmos emlőik rezegnek tovább
egyszerűen megsül a lelkük
a virágnymatú kék rost
puhán megpirul
a délibáb ringását alig követve
ráforr a napra

száraz tóban fürödtünk
sült békacombot ettünk
apám
a lányok lassan halni kezdenek
megrepedeznek
elpattannak a napon
fölhasadnak mint a gyümölcs
szeretem süts sebeiket
atyám
a lányok szépen üresek
akár csillogó harci jelenetekkel díszített
köcsögjeid
ha lenyúlsz karcsú torkukon
fölvazarod a mandulatillatú dohos levegőt

én mikor pattanok el

mi mégis hamarabb távoznak
nem tudjuk hálogatni a halált
apám távozásodra vártam
csikos hiénaként ólálkodtam
vártam hogy egy pillanatra üresen hagyj
mindent
ásítózva vártam ezt a pillanatot
ne gyere közelembe
altat az arcod

nem a gémberedettség nem álom
a forrni készülő tenger
még egy pillanatra
tehetetlenül tükörré simul
összerakják csillogó hátukat a
kis halak

miért félsz a kék égtől
pokoli pokládba húzódsz
miért feszíted magad fölé ezt a borzalmas sátrat
miért nézel hunyorogva a magasba
még nem láttalak napba nézni
miért rettegsz Aranysündisznótól
Nap kedvesemtől

engedj vissza a homokba
csak a kánikulákról délibábokról
tudok

ilyenkor nagyra hízik a nap
homokba présel
csak ugrani kellene egyet

birodalmam vég nélküli
hogyan is tudnék másról
csak a struccok tartanak ki velem
meg az oroszlánok
lányokkal táplálkoznak
égő sörényükkel melegítenek
izmos farkukkal dobolnak a
napon

lassan elpárolog a tenger
tovább a sóbuckák közé
fúrjuk magunkat
sütősebb a sósivatag
ha halhoz csillaghoz nyúlsz
puhán sóvá omlanak
sóval telítődnek
a díszes lány-amforák
lombos fehér virággá marja
tüdejüket a só
beleik lassan beomlanak
szívük kifakul
és azután egy nagy dobbanásra
szétporlad
szeretem őket
akár a tehenek
sorba habzsolom őket
hajótörött a tengert

a sós tájak belém húzódtak
mélyen belém fúrta
okos fejét a strucc
oroszlánnal osztja bensőm

végre távozol
magamra hagysz sóval telt
izzó kancsóimmal
a nagy meddő madárral

a homokba kell futnom
kaktuszlevelet kell szednem struccjaimnak
napok óta nem húzták ki fejüket
gyökeret ereszt szégyenlős szemük
szeplős tojásaikat kell őriznem
aggódom madaraimért

máris a sós égbe haraptam

apám
nézz a tengerpartra
nehéz struccjaim szárnyukat próbálgatják
velem tartanak a
napba

a lányok énekelnek
messze csengő hangjuk
kristálypohárként pattantja el őket

már csak három áll
atyám hallod a meztelen lányok kórusát
hallod dudáikat
atyám a lányok rólam énekelnek

meztelen lányok kórusa

„s nem volt dudaszó, ily bús soha még
s nem volt duda szó még ily vidám.”
Yeats

belül
újra
indul
körökké
tárgulva
puhán
válva
el
egymástól
spirálba
hajlítva
szalagját
végtelen
csíkká
nyúlva
érzékenyen
lebeg
melegségét
maga
előtt
göngyölve
könnyen
maga után
húzza
nehéz
fonalát
gombolyítva
belül
visszaömlik
újat
zavarva
tengelyét
őrizve
melegségét
maga előtt
göngyölve
síkká simulva
a
gyorsabb
körökkel
játszva

tolulva
fényét
teljesen
hengerébe
zárva
oldalra is mozdulva
messze-
messze
nagyot
kerülve
egymást
kerülgetve
ugrálva
a
rezgést
teljesen
letompítva
a
hirtelen
oda-
vissza
perdülők
után
végtelen
csíkká
nyúlva
bukdosva
visszafordulna
de
máris
hömpölyög
párhuzamos
szálakra
szakadva
zuhan
a
gyorsabb
körökkel
játszva
egymást
kerülgetve

hullámozva
folynak
más-
más
irányba
messze-
messze
nagyot
kerülve
egymásba szövődve
észrevétlenül
zsugorítva
a
köröket
éppen
csak
rezdülve
már-
már
észlelhetetlen
izzásig
emelkedő
futamait
nyugodtan

kigyóztatva
tengelyét
őrizve
zúdul

többrétegű
hengerbe
csavarodva
az egész
teret
előntve
köreit
ide-
oda
lökdösve
a
körökön
osztózza
kering
remegve
hajol
egyensúlyát
őrizve
nyomtalanul
előrekapva
már
vissza
nem
is
gördülve
a
forróság
fúródik
spiráljába

Ikarosz Nap-dala

máris sietek visszadobni szárnyamat
cudurul törte hónaljamat
hiába cipeltem
elég volt a dinnye is

ide úgysem ezzel jutottam

paráznán lustálkodom
struccom sós húsába vájok

tőled cukrosodik a gyümölcs